

Carla Holzenspies

Het parelhoen

Het voormalige Marine Opleidings Kamp (MOK) in Hilversum had destijds een commandant, die een groot liefhebber van vogels was. De vogels op het terrein van het MOK genoten dan ook zijn belangstelling en zijn bescherming. Bovendien waren enkele tamme Parelhoenders als luxe pluimvee medebewoners van het opleidingskamp.

Op een dag kropen er een paar Parelhoentjes uit het ei. Eén jong werd echter niet door zijn ouders geaccepteerd en werd ondanks hevige protesten verstoeten maar kwam desondanks niet alleen te staan. Zijn pleegmoeder, in dit geval de vrouw van de commandant, ontfermde zich over het eenzame kuiken. Er stonden echter vakantieplannen voor de deur, met het vooruitzicht dat het op reis gaan met een jong Parelhoentje eerder een last dan een plezier zou zijn.

Het vogelasiel in Huizen bood uitkomst en zo belandde het parelhoentje bij mij met de instructie van de commandant dat het beestje veel aandacht moest krijgen. Aldus geschiedde!

Pupie, zoals hij door mij gedoopt werd, vergezelde me overal. Af en toe sliep hij in de zak van mijn schort. Op deze manier kon hij gemakkelijk getransporteerd worden tijdens mijn drukke werkzaamheden in het asiel en in de huishouding. Het kuikentje groeide als kool

en al gauw trippelde hij dapper achter me aan, bang om zijn "moeder" uit het oog te zullen verliezen. 's Avonds zat hij op mijn schouder als ik TV zat te kijken. Af en toe peuterde hij aan je oorlel en liet dan een tevreden "pfieuw" horen.

De maand was om en Pupie moest weer terug naar het MOK, samen met de commandant. Het was wel naar om afscheid van hem te moeten nemen. Tenslotte raak je aan zo'n diertje gehecht!

In het MOK aangekomen werd Pupie eerst losgelaten in het vertrek van de commandant. De onbekende omgeving waarin hij nu terecht gekomen was boezemde hem angst in, zodat hij snel op de schouder van de commandant klom, een plekje dat hij door en door kende. Maar dat ging natuurlijk niet. Stel je voor dat er opeens een onbekende bezoeker binnen zou komen en daar dit tafereel zou aantreffen: "Commandant MOK met Parelhoen op de schouder". Dan zouden er zeker vragen gesteld worden in de Tweede Kamer. Dus werd Pupie de kamer uitgezet en moest hij zichzelf maar even zien bezig te houden. Een geopend raam trok zijn aandacht. Hij voelde zich eenzaam. Misschien was daar iemand die aandacht voor hem had.

Behendig klom hij door het raam naar binnen en trof daar de administrateur aan, die druk bezig was met zijn papierwinkel. Blij dat hij een mens aantrof be-

sloot Pupie hem te gaan helpen. Dwars over alle papieren lopend stevende hij op de typemachine af. Handig trok hij het lint eruit en liep hiermee een eind over het bureau. Vervolgens keek hij onder de papieren of er iets te eten viel en eindigde zijn inspectieronde door zijn visitekaartje, en wel een hele grote, op de documenten achter te laten.

Ook hier werd Pupie de kamer uitgezet. Na enige omzwervingen kwam hij tenslotte terecht in de officiersmess. Zittend op een schouder nipte hij wat uit een glaasje dat een alcoholische drank bevatte. Maar Pupie was van de blauwe knoop, schudde het vocht haastig van zijn snavel af en zocht een goed heenkomen.

Om een einde te maken aan het gedwaal door het MOK kreeg hij uiteindelijk voorgoed een onderdak aangeboden door de bootzman, die hem dolgraag wilde hebben. En zo verhuisde Pupie naar de woning van de "boots", waar hij nog vele prettige jaren in het gezelschap van mensen zou doorbrengen. Dit was het verhaal van Pupie, de poelepetaat, die met liefde en zorg werd behandeld en die, in tegenstelling tot vele van zijn soortgenoten, niet in de braadpan eindigde.

Een rijsttafel met de staf van het MOK vormde het slot van Actie Parelhoen".